

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 12. oktobrī¹

Lieta C-582/15

**Openbaar Ministerie
pret
Gerrit van Vemde**

(Rechtbank Amsterdam (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Spriedumu savstarpēja atzišana — Pamatlēmums 2008/909/TI — 28. pants — Pārejas noteikumi — Dalībvalsts deklarācija — Jēdziens “galīgā sprieduma pasludināšana”

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2008. gada 27. novembra Pamatlēmuma 2008/909/TI par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, 28. panta 2. punktu².
2. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tika iesniegts tiesvedībā par lūgumu atļaut izpildīt Nīderlandē *hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa, Beļģija) tiesas nolēmumu, kas tostarp ietver piespriešanu *Gerrit van Vemde* brīvības atņemšanas sodu uz trim gadiem.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

3. Pamatlēmuma preambulas 1. un 2. apsvērumi ir formulēti šādi:

- “(1) Eiropadome 1999. gada 15. un 16. oktobra sanāsmē Tamperē apstiprināja savstarpējās atzišanas principu, kam Savienībā būtu jāklūst par pamatu tiesu iestāžu sadarbībai gan civilīetās, gan krimināllietās.
- (2) Padome 2000. gada 29. novembrī saskaņā ar Tamperē izdarītajiem secinājumiem pieņēma pasākumu programmu, lai īstenotu principu, kas paredz tādu lēmumu savstarpēju atzišanu, kas pieņemti krimināllietās [(OV 2001, C 12, 10. lpp.)]; šajā programmā tā aicināja novērtēt nepieciešamību ieviest modernus mehānismus, kas vajadzīgi, lai savstarpēji atzītu galīgos spriedumus, kas paredz brīvības atņemšanu (14. pasākums), kā arī, lai paplašinātu notiesāto personu nodošanas principa piemērošanu, attiecinot to uz personām, kas dzīvo kādā no dalībvalstīm (16. pasākums).”

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — OV 2008, L 327, 27. lpp.; turpmāk tekstā – “pamatlēmums”.

4. Pamatlēmuma 1. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā pamatlēmumā:

- a) “spriedums” ir galīgs sprieduma valsts tiesas pieņemts galīgais lēmums vai rīkojums, ar ko piespriež sodu fiziskai personai;
- b) “sods” ir jebkurš brīvības atņemšanas sods vai ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, kas, pamatojoties uz kriminālprocesu, ir piespriests uz noteiktu vai nenoteiktu laiku par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu;
- c) “sprieduma valsts” ir dalībvalsts, kurā ir pieņemts spriedums;
- d) “izpildes valsts” ir dalībvalsts, kurai ir pārsūtīts spriedums, lai to atzītu un izpildītu.”

5. Pamatlēmuma 26. panta “Saistība ar citiem nolīgumiem un pasākumiem”1. punktā ir paredzēts:

“Neskarot piemērošanu starp dalībvalstīm un trešām valstīm un to nodošanas piemērošanu saskaņā ar 28. pantu, ar šo pamatlēmumu no 2011. gada 5. decembra aizstāj šādu konvenciju atbilstīgus noteikumus, ko piemēro dalībvalstu attiecībām:

- 1983. gada 21. marta Eiropas Konvencija par notiesāto personu nodošanu un tās 1997. gada 18. decembra papildprotokols,
- 1970. gada 28. maija Eiropas Konvencija par kriminālspriedumu starptautisko spēkā esamību,
- III sadaļas 5. nodaļa 1990. gada 19. jūnija Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas Līgumu par kontroles pakāpenisku atcelšanu pie kopīgajām robežām,
- 1991. gada 13. novembra Eiropas Kopienu dalībvalstu Konvencija par ārvalstīs pieņemtu spriedumu krimināllietās izpildi.”

6. Saskaņā ar pamatlēmuma 28. pantu “Pārejas noteikums”:

“1. Lūgumus, kas saņemti pirms 2011. gada 5. decembra, joprojām reglamentē saskaņā ar spēkā esošajiem juridiskajiem instrumentiem par notiesāto personu nodošanu. Uz lūgumiem, kas saņemti pēc minētā datuma, attiecas noteikumi, ko dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar šo pamatlēmumu.

2. Tomēr laikā, kad Padome pieņem šo pamatlēmumu, ikviena dalībvalsts var nākt klajā ar deklarāciju, ka gadījumos, kad galīgais spriedums ir pieņemts pirms tās norādīta datuma, tā – kā sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot spēkā esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, ko piemēro pirms 2011. gada 5. decembra. Ja ir iesniegta šāda deklarācija, šādos gadījumos piemēro šos instrumentus attiecībā uz visām pārējām dalībvalstīm neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav iesniegušas tādu pašu deklarāciju. Attiecīgais datums nevar būt vēlāks par 2011. gada 5. decembri. Minēto deklarāciju publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. To var atsaukt jebkurā brīdī.”

7. Pamatojoties uz pamatlēmuma 28. pantu, Nīderlandes Karaliste sniedza šādu deklarāciju³:

“Saskaņā ar 28. panta 2. punktu Nīderlande ar šo deklarāciju paziņo, ka gadījumos, kad galīgais spriedums ir pieņemts trijos gados pēc pamatlēmuma spēkā stāšanās dienas, Nīderlande – kā sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, ko piemēroja pirms šā pamatlēmuma stāšanās spēkā.”

B – Nīderlandes tiesības

8. *Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties* (Likums par brīvības atņemšanas sodu un nosacītu sodu savstarpēju atzīšanu un izpildi, turpmāk tekstā – “WETS”) 2:11. pantā, ar kuru tiek īstenots pamatlēmums, ir paredzēts:

“1. Drošības un tieslietu ministrs nodod tiesas nolēmumu [...] apelācijas tiesas prokuroram.

2. Ģenerālvokāts nekavējoties iesniedz tiesas nolēmumu [...] *Arnhem-Leeuwarden* [Arnemas-Leuwardenas] apelācijas tiesas īpašajai palātai [...].

[..]

8. Sešu nedēļu laikā pēc tiesas nolēmuma saņemšanas [...] apelācijas tiesas īpašā palāta nodod [drošības un tieslietu ministram] rakstisku un motivētu vērtējumu [...].”

9. Saskaņā ar WETS 2:12. pantu drošības un tieslietu ministrs nolemj atzīt tiesas nolēmumu, ņemot vērā apelācijas tiesas īpašās palātas vērtējumu.

10. WETS 5:2. pantā ir noteikts:

“1. Šis likums attiecībās ar Eiropas Savienības dalībvalstīm aizstāj *Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen* (Likums par krimināllietu spriedumu izpildes nodošanu, turpmāk tekstā – “WOTS”).

[..]

3. Šis likums nav piemērojams tiesas nolēmumiem [...], kuri ir kļuvuši par galīgiem līdz 2011. gada 5. decembrim.

[..]”

11. Saskaņā ar WOTS 2. pantu “ārvalstu tiesu nolēmumu izpilde Nīderlandē notiek tikai saskaņā ar konvenciju”. Turklāt saskaņā ar WOTS 31. panta 1. punktu “ja tā uzskata ārvalstu tiesas nolēmuma izpildi par pieļaujamu, [Amsterdamas] tiesa to atļauj un, ievērojot to, ko šajā ziņā paredz piemērojamā konvencija, nosaka sodu vai pasākumu, kāds Nīderlandes tiesībās ir paredzēts par attiecīgu pārkāpumu”.

II – Pamatlietas fakti un prejudiciālais jautājums

12. 2009. gada 27. oktobrī *Gerrit van Vemde* tika aizturēts Nīderlandē, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, ko kriminālvajāšanas nolūkā bija izsniegusi Beļģijas tiesa. Pēc viņa atbrīvošanas viņš tika apcietināts Beļģijā. *Gerrit van Vemde* vēlāk tika atbrīvots pret drošības naudu Beļģijas kriminālprocesa ietvaros un pats atgriezās Nīderlandē pirms sprieduma pasludināšanas.

3 — OV 2009, L 265, 41. lpp.; turpmāk tekstā – “deklarācija par pamatlēmuma piemērošanu”.

13. *Hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) 2011. gada 28. februārī piesprieda notiesātajam *Gerrit van Vemde* trīs gadu cietumsodu. 2011. gada 6. decembrī *Hof van Cassatie* (Kasācijas tiesa, Beļģija) noraidīja kasācijas sūdzību par šo nolēmumu, un *hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) nolēmums kļuva galīgs šajā pašā datumā. 2012. gada 13. februārī notiesātais saņēma *Procureur Generaal in Antwerpen* (Antverpenes ģenerālprokurors, Beļģija) pavēsti ierasties uz soda izciešanu.

14. Beļģijas iestādes 2013. gada 23. jūlijā lūdza Nīderlandi pārņemt ar *hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) spriedumu piespriedā brīvības atņemšanas soda izpildi. Vēlāk, 2013. gada 10. oktobrī, Karaliskais prokurors (Beļģija) lūdza *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande), iesniedzējtiesai, atļaut izpildīt *hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) piespriedto brīvības atņemšanas sodu.

15. Kad iesniedzējtiesa saņēma šo lūgumu, tai radās jautājums par to, vai piemērojamie noteikumi ir *WOTS* normas vai *WETS* normas, kas aizstāja pirmo likumu. Pirmkārt, *WETS* saskaņā ar tā 5:2. panta 3. punktu nav piemērojams tiesas nolēmumiem, kuri ir “kļuvuši galīgi” līdz 2011. gada 5. decembrim. Tādējādi, tā kā *hof van beroep Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) spriedums kļuva galīgs pēc 2011. gada 5. decembra, tad principā ir piemērojams *WETS*.

16. Otrkārt, iesniedzējtiesa šaubās par šīs normas atbilstību pamatlēmuma 28. pantam. Saskaņā ar šī panta 1. punktu lūgumus atsākt brīvības atņemšanas soda izpildi, kas saņemti pēc 2011. gada 5. decembra, regulē normas, kuras dalībvalstis pieņēmušas, izpildot pamatlēmumu. Tomēr saskaņā ar šī panta 2. punktu laikā, kad Padome pieņem šo pamatlēmumu, ikviena dalībvalsts var nākt klajā ar deklarāciju par to, ka gadījumos, kad galīgais spriedums ir pieņemts “pirms” tās norādītā datuma, tā – kā sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot spēkā esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, ko piemēro pirms 2011. gada 5. decembra. Nīderlandes Karaliste sniedza šādu deklarāciju, piemērojot pamatlēmumu, – deklarāciju, kurā būtībā ir pārņemts šī pamatlēmuma 28. panta 2. punkta formulējums.

17. Iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes augstākā tiesa) judikatūru *WETS* 5:2. panta 3. punkts ir jāinterpretē saskaņā ar pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, kas nozīmē, ka attiecīgajam spriedumam bija jābūt pasludinātam līdz 2011. gada 5. decembrim neatkarīgi no tā, kad tas ir kļuvis galīgs, kaut arī, kā tas ir šajā gadījumā, *WOTS* normas joprojām ir piemērojamas. Tomēr, ja, tieši pretēji, pamatlēmuma 28. panta 2. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka spriedumam ir jākļūst galīgam līdz 2011. gada 5. decembrim, tad iesniedzējtiesa, pamatojoties uz *WETS* normām, uzskata tostarp, tā nav kompetenta lemt par lūgumu atļaut izpildīt brīvības atņemšanas sodu, kāds pasludināts attiecībā pret notiesāto personu.

18. Šādos apstākļos *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [pamatlēmuma] 28. panta 2. punkta pirmais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā minētā deklarācija drīkst attiekties tikai uz tādiem spriedumiem, kas pasludināti līdz 2011. gada 5. decembrim, neatkarīgi no tā, kad attiecīgie spriedumi ir kļuvuši galīgi, vai arī šī tiesību norma ir jāsaprot tādējādi, ka deklarācija drīkst attiekties tikai uz spriedumiem, kas likumīgu spēku ir ieguvuši pirms 2011. gada 5. decembra?”

III – Analīze

19. Iesniedzējtiesa ar savu jautājumu būtībā vēlas precizēt, vai gadījumā, kad dalībvalsts izsaka pamatlēmuma 28. panta 2. punktā paredzēto deklarāciju, datums, kas ļauj noteikt juridisko režīmu, kāds ir piemērojams ar brīvības atņemšanas sodu notiesāto personu nodošanai, ir sprieduma pasludināšanas datums vai datums, kurā spriedums ir kļuvis galīgs.

20. Pirms atbildēt uz šo jautājumu, ir jāpārbauda, kā to aicina darīt Austrijas valdība un Eiropas Komisija, vai Nīderlandes Karalistes izteiktā deklarācija, piemērojot pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, var radīt juridiskas sekas.

A – Par Nīderlandes Karalistes deklarācijas, kas tika sniegta saskaņā ar pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, ņemšanu vērā

21. Jāuzsver, ka pamatlēmuma 28. panta 2. punkts nav divdomīgs attiecībā uz to, kad var sniegt šāda veida deklarāciju.

22. Saskaņā ar šīs normas formulējumu “[..] pamatlēmuma pieņemšanas brīdī” ikvienai dalībvalstij bija iespēja nākt klajā ar deklarāciju, lai aizkavētu šī pamatlēmuma piemērošanu.

23. Saskaņā ar Tiesai iesniegto informāciju un kā to tiesas sēdē atzina Nīderlandes valdība, Nīderlandes Karalistes deklarācija tika nosūtīta Padomei 2009. gada 24. martā, pēc tam 2009. gada 30. aprīlī tā tika izplatīta kā Padomes dokuments un 2009. gada 9. oktobrī publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*⁴. Ņemot vērā šos faktorus, Nīderlandes valdība nenoliedz, ka šī deklarācija formāli tika iesniegta pēc pamatlēmuma pieņemšanas.

24. Tomēr šim paziņojumam pievienotajā vēstulē, kā tas tika norādīts tiesas sēdē, Nīderlandes Karaliste norādīja, ka diskusiju laikā par pamatlēmuma projektu tika neatlaidīgi uzstāts uz to, lai to varētu piemērot tikai attiecībā uz situācijām nākotnē. Šī dalībvalsts paskaidro, ka pamatlēmuma 28. panta 2. punktā paredzētā izvēle tika iekļauta tostarp tās lūgumā un ka šī izvēle šai dalībvalstij bija svarīga daļa no politiskās vienošanās par šo pamatlēmumu, kas tika noslēgta Padomes TI 2006. gada 4. decembra un 2007. gada 15. februāra sesiju laikā. Nīderlandes Karaliste arī precizēja, ka pamatlēmums tika iekļauts dienas kārtības “A” punktu sarakstā tik neilgu laiku pirms Padomes TI 2008. gada 27. novembra sesijas un ka nebija iespējams izsekot līdz Padomes iekšējai sagatavošanās procedūrai šajā jautājumā. No minētā izriet, ka šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī Padomes TI 2008. gada 27. novembra sesijas laikā Nīderlandes Karaliste nenosūtīja deklarāciju minētā pamatlēmuma 28. panta 2. punkta izpratnē. Šī dalībvalsts precizē, ka brīdī, kad Padomes TI 2006. gada 4. decembra sesijas laikā tika panākta politiska vienošanās, tā tomēr paziņoja, ka ir sniegusi šādu deklarāciju. Pēc tās domām, šādu paziņošanu var uzskatīt par tādu, kas radījusi sekas pamatlēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2008. gada 27. novembrī.

25. Tāpat kā Komisija es tomēr uzskatu, ka šāda paziņošana nav pielīdzināma deklarācijai, kas sniegta “[..] pamatlēmuma pieņemšanas brīdī” šī pamatlēmuma 28. panta 2. punkta izpratnē. Ar nodomu sniegt deklarāciju vien nepietiek. Deklarācija, par kādu ir runa pamatlēmuma 28. panta 2. punktā, ir jāsniedz ar jebkuriem līdzekļiem šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī, un tai ir skaidri jāparāda attiecīgās dalībvalsts izvēle attiecībā uz galīgo spriedumu pasludināšanas datumu, līdz kuram pamatlēmums nav piemērojams. Pamatlēmuma 28. panta 2. punkts atstāj dalībvalstīm zināmu rīcības brīvību noteikt šo datumu, ar nosacījumu, ka tas ir ne vēlāk kā 2011. gada 5. decembrī.

26. Tā kā nebija nekāda Nīderlandes Karalistes oficiāla deklarācijas formulējuma pirms dokumenta, ko šī dalībvalsts nosūtīja 2009. gada 24. martā, ir jāuzskata, ka Nīderlandes Karalistes deklarācija netika sniegta pienācīgā veidā, jo tas notika pēc termiņa.

27. Turklāt jānorāda, kā to ir darījusi Komisija, ka gadījumi, kad pamatlēmums atļauj dalībvalstīm nākt klajā ar deklarāciju ne tikai pamatlēmuma pieņemšanas brīdī, bet arī vēlāk, ir ļoti skaidri izklāstīti pamatlēmumā. It īpaši jānorāda uz pamatlēmuma 4. panta 7. punktu un 7. panta 4. punktu.

28. No iepriekš minētā izriet, ka Nīderlandes Karalistes deklarācija nevar radīt juridiskas sekas.

4 — OV 2009, L 265, 41. lpp.

29. Ja nav deklarācijas saskaņā ar pamatlēmuma 28. panta 2. punkta nosacījumiem, tad 28. panta 1. punkts ir tas, kas nosaka pamatlēmuma normu piemērošanas jomu *rationae temporis* attiecībā uz lūgumiem, kuri saņemti pēc 2011. gada 5. decembra.

30. Tā kā Beļģijas iestādes nosūtīja Nīderlandes iestādēm lūgumu 2013. gada 10. oktobrī, tad nav šaubu, ka pamatlēmumā ietvertās normas šajā gadījumā ir pilnībā piemērojamas.

31. Es izvērtēšu iesniedzējtiesas jautājumu par pamatlēmuma 28. panta 2. punkta interpretāciju tikai pakārtoti, proti, tikai tad, ja Tiesa nepiekritīs manai analīzei, saskaņā ar kuru Nīderlandes Karalistes deklarācija nav jāņem vērā.

B – Par pamatlēmuma 28. panta 2. punkta interpretāciju

32. Es tāpat kā Komisija, Nīderlandes valdība, Austrijas valdības un *Openbaar Ministerie* uzskatu, ka datums, kas ir jāņem vērā, lai īstenotu pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, ir tas datums, kad spriedums ir kļuvis galīgs.

33. No šī pamatlēmuma 26. panta 1. punkta izriet, ka, sākot no 2011. gada 5. decembra, minētajā lēmumā paredzētais vienotais mehānisms būtībā aizstāj iepriekš pastāvošo uz konvencijām balstīto sistēmu.

34. Saskaņā ar pamatlēmuma 28. panta 1. punktu “lūgumi, kas saņemti pirms 2011. gada 5. decembra, joprojām tiek reglamentēti saskaņā ar spēkā esošajiem juridiskajiem instrumentiem par notiesāto personu nodošanu. Uz lūgumiem, kas saņemti pēc minētā datuma, attiecas noteikumi, ko dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar šo pamatlēmumu”.

35. Tomēr pamatlēmuma 28. panta 2. punkts ļauj dalībvalstīm izvēlēties šī pamatlēmuma piemērošanas nolūkā nevis lūguma datumu, bet galīgā sprieduma pasludināšanas datumu, ja tās ir šajā ziņā nākušas klajā ar deklarāciju šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī.

36. Tādējādi, atkāpjoties no pamatlēmuma 28. panta 1. punkta, kurā kā atsauces punkts ir minēts lūguma saņemšanas datums, šī pamatlēmuma 28. panta 2. punktā kā atsauces punkts ir paredzēts galīgā sprieduma datums.

37. Saskaņā ar minēto pamatlēmuma punktu Nīderlande ar šo deklarāciju paziņo, ka “gadījumos, kad *galīgais spriedums ir pieņemts* trijos gados pēc pamatlēmuma spēkā stāšanās dienas, Nīderlande – kā sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, ko piemēroja pirms šā pamatlēmuma stāšanās spēkā”⁵.

38. Šī deklarācija ir atspoguļota valsts tiesībās, proti, *WETS* 5:2. panta 3. punktā, kurā ir paredzēts, ka “šis likums nav piemērojams *tiesas nolēmumiem* [...], kas ir *kļuvuši galīgi* pirms 2011. gada 5. decembra”⁶.

39. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu lielā mērā ir balstīts uz atšķirību formulējumā starp, no vienas puses, pamatlēmuma 28. panta 2. punktu un Nīderlandes Karalistes deklarāciju, kuri attiecas uz datumu, kad “ir pasludināts galīgais spriedums”, un, no otras puses, *WETS* 5:2. panta 3. punktu, kas attiecas uz datumu, kad tiesu lēmumi ir “kļuvuši galīgi”.

5 — Mans izcēlums.

6 — Mans izcēlums.

40. Pretēji tam, kā uzskata iesniedzējtiesa, atbildētājs pamatlietā un Polijas valdība, es uzskatu, ka, lai arī šīs normas ir formulētas citādi, tās visas attiecas uz vienu un to pašu juridisko notikumu, proti, brīdi, kad spriedums kļuvis galīgs. Pieņemot *WETS* 5:2. panta 3. punktu, Nīderlandes likumdevējs tādējādi pilnībā īstenoja pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, kā arī Nīderlandes Karalistes sniegto deklarāciju.

41. Interpretācija, saskaņā ar kuru šī pamatlēmuma 28. panta 2. punkts attiecas uz brīdi, kad spriedums ieguvis galīgo spēku, izriet gan no minētā pamatlēmuma formulējuma, gan sistēmas, gan mērķa.

42. Runājot par pamatlēmuma 28. panta 2. punktu, ir jānorāda, ka tas attiecas ne tikai uz brīdi, kad spriedums ticis pasludināts, bet arī uz brīdi, kad tas kļuvis “galīgs”. Šis precizējums attiecībā uz sprieduma galīgo raksturu nav raksturīgs tikai šī pamatlēmuma franču valodas versijai, bet ir minēts arī citu valodu versijās⁷.

43. Šis precizējums ir saderīgs ar pamatlēmuma sistēmu, ciktāl lūgums, kas ir balstīts uz šo pamatlēmumu, ir iespējams tikai tādā gadījumā saskaņā ar “sprieduma” definīciju, kādu noteica Savienības likumdevējs minētā pamatlēmuma 1. panta a) punktā, ja spriedums ir kļuvis galīgs.

44. Turklāt, kā tas izriet tostarp no pamatlēmuma preambulas 1. un 2. apsvēruma, ar pamatlēmumu ir paredzēts īstenot savstarpējas atzišanas principu krimināllietās attiecībā uz galīgo nolēmumu par brīvības atņemšanas sodu izpildi. Šī īstenošana ietver modernāku un plašāku sadarbības mehānismu, nekā tas bija saskaņā ar spēkā esošajām līgumtiesībām.

45. Ņemot vērā savstarpējās atzišanas principa būtisko nozīmi brīvības, drošības un tiesiskuma telpas izveides kontekstā un ciktāl pamatlēmuma 28. panta 2. punkts ir uzskatāms par atkāpi, kas ļauj dalībvalstīm turpināt piemērot iepriekšējo līgumisko sistēmu ilgāk, nekā to ļauj pamatlēmuma 28. panta 1. punktā paredzētā vispārējā sistēma, minētā pamatlēmuma 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē šauri.

46. Šāda šaura interpretācija, ierobežojot gadījumus, uz kuriem turpina attiekties agrākā līgumiskā sistēma, un līdz ar to palielinot to gadījumu skaitu, uz kuriem var attiekties normas, kas ir paredzētas pamatlēmumā, ir vislabākais veids, kā nodrošināt šī pamatlēmuma mērķa īstenošanu.

47. Šajā ziņā precizēšu, ka pamatlēmuma galvenais mērķis ir sekmēt personu, kam ir piespriests brīvības atņemšanas sods, sociālo reintegrāciju, ļaujot indivīdam, kuram ir atņemta tā brīvība, pamatojoties uz notiesāšanu krimināllietā, izciest savu sodu vai tā atlikušo daļu savas izcelsmes sociālajā vidē. Tas skaidri ir norādīts pamatlēmuma preambulas 9. apsvērumā un 3. panta 1. punktā.

48. Tas nozīmē, ka visus pasākumus saistībā ar sodu izpildi un atvieglošanu tiesu iestādes nosaka individuāli, lai, ievērojot sabiedrības intereses un cietušo personu tiesības, papildus recidīva novēršanai sekmētu notiesātās personas sociālo integrāciju vai reintegrāciju⁸.

49. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ciktāl spriedums par *Gerrit van Vemde* notiesāšanu kļuva galīgs 2011. gada 6. decembrī, nodošanai viņam uzliktā soda izpildei ir jāietilpst pamatlēmuma noteikumu piemērošanas jomā.

7 — Skat., piemēram, spāņu valodā “en los casos en los sentencia stingru haja Sido antes dictada par fecha ka especificará”; vācu valodā “wonach er in Fällen, in denen das rechtskräftige Urteil vor dem angegebenen Zeitpunkt ergangen ist”; angļu valodā “in cases where the final judgment has been issued before the date it specifies” un itāļu valodā “nei casi in cui è stata la sentenza definitiva alla dati Emessa anteriormente da Esso indicata”.

8 — Skat. manus secinājumus lietā *Ognyanov* (C-554/14, EU:C:2016:319).

IV – Secinājumi

50. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) jautājumu ir jāatbild šādi:

Primāri, ciktāl Nīderlandes Karalistes deklarācija par Padomes 2008. gada 27. novembra Pamatlēmuma 2008/909/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, 28. pantu tika sniegta pēc šī pamatlēmuma pieņemšanas, kas ir pretēji minētā pamatlēmuma 28. panta 2. punktā prasītajam, tā nevar radīt juridiskas sekas.

Pakārtoti, gadījumā, ja šī deklarācija būtu jāatzīst par tādu, kas var radīt juridiskas sekas, Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka deklarācija, kas uz to attiecas, var tikt piemērota tikai tiem spriedumiem, kuri ir kļuvuši galīgi līdz 2011. gada 5. decembrim.